

Иако наслов звучи тако, ово није текст у коме имам намеру да се бавим анализом историјске улоге Драгољуба Михаиловића, а још мање покушај да оспоравам оно што тешко може бити спорно - сам чин рехабилитације. Циљ ми дакле није историјски већ политички и социолошки, а то је анализа тога шта Дражина рехабилитација, ма шта мислили о њој и самом Дражи, значи данас за наше друштво и ко од тога може имати користи.

Вишедеценијска пракса је показала да рехабилитације као такве код нас никада нису чисто правно питање нити одлука коју доноси само она грана власти којој је то у надлежности. Оне су увек биле резултат воље оних који су главни носиоци моћи у држави, било да формално обављају улогу председника или премијера. Ко је то данас мислим да је свима јасно.

За снагу и стабилност Вучићевог режима битне су две тачке. Прва подразумева истовремено удовољавање центрима моћи на Западу и грађанима Србије, уз битну напомену да првима удовољава тако што испуњава њихове налоге а другима тако што се удвара њиховим срцима. Друга се надовезује на онај део прве који се односи на грађане и подразумева стварање више различитих лица самог Вучића како би се он могао представити као прави избор за што шири круг људи најразличитијих могућих ставова и идеологија. Није важно да ли сте суверениста или верујете да ЕУ нема алтернативу, Вучић је прави избор за све и треба га подржати, у то нас убеђују „леви“ и „десни“ режимски аналитичари.

Где је ту у целој причи рехабилитација Драже? Свугде. Сваки пут када Вучић пред неким поклекне или се спрема да то учини, а процени се да то може скинути неки проценат са рејтинга убрзо следи нека коска која се баца јавности. Неки пут то буде бајка о „пакленим плановима“ ових и оних, неки пут обична афера/трач а неки пут и мала доза патриотизма! Сада је у питању ово треће. Како се поново активно кренуло са процесом пуне имплементације Бриселског споразума (или чак нечега што првобитни споразум и није подразумевао!) тј. коначним угуравањем Срба у систем „независног Косова“, а почело све више да се прича и о потреби да се мења Устав, што се једном делу СНС-ових гласача можда и не свиђа, из шешира се вади Дража како би се Вучић показао као патриота.

И тако уместо да буду забринуте због новог попуштања режима суверенистички део јавности има алтернативу да се радује, а то је пријатније него нервирати се, нарочито уколико тако ретко имамо разлога да се радујемо нечему. О Косову и Уставу нећемо ни слушати, а ако нешто упркос медијског спиновања и стигне до наших ушију, нећемо се много секирати јер имамо прилику да ставимо шајкаче на главу, кокарде на профилне слике својих фејсбук профила и славио исправљање историјских неправди и рехабилитацију Чиче! Како дивно, каква промена свести, више се не бавимо поразима него победама, што нам је још давно препоручио премијер. Оно јес' да су ти порази конкретни а те „победе“ апстрактне али нема везе, нарочито уколико примећујемо само ове друге. Они који ипак морају да се љуте на некога имају прилику, ту су им разне НВО које грме против рехабилитације. Велико је задовољство осећати да су „наши“ победили а да су „издајници“ поражени, скоро колико и задовољство Ћепета који из позадине вуче конце и кога нико не оптужује да је издајник.

Но ту није крај, у целој ситуацију Вучићев режим има прилику да се представи не само као неко за чијег мандата је рехабилитован Дража већ и да се свиди и онима којима се

четници не свиђају! Некима је било чудно зашто је СНС и поред масовности на својој листи држао разне комби-странке ал изгледа да то још како има своју функцију. Тако на листи имају и Вулинов Покрет социјалиста, који осуђује рехабилитацију, и СПО Вука Драшковића који је поздравља. Ово иде корак даље тако да и у СНС-у имамо „плурализам мишљења“ са Небојшом Стефановићем коме баш и није право због рехабилитације [1] и Оливера Антића који је срећан због ње [2]. Има режим и своје „четнике“ и своје „партизане“. А на самом крају се јавља премијер који попут Светог Саве мири завађену браћу и каже како: „Ова пресуда свакако неће моћи да оживи Михаиловића, нити би га супротна начинила више мртвим него што јесте. Доста је било српских подела и крајње је време да са тим завршимо. Србија је једна, наша заједничка отаџбина, једна за све нас тако различите, и зато треба заједно да гледамо у будућност, а не да се делимо због прошлости.“

[3]

Наравно да је национално помирење само по себи пожељна и добра ствар али ми се чини да се ми „миримо“ у оквиру консензуса да Вучић и ЕУ немају алтернативу. А подела на оне који се противе западним притисцима и премијеру који је њихов експонент, и оне којима то не смета или то не примећују, дубоко је фундаменталнија од сваке поделе на четнике и партизане. Да помирењу, али оном помирењу које би се догодило у оквиру српског становишта и у оквиру консензуса о потреби за заједничким пружањем отпора!

---

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/559011/Stefanovic-sti-srbija/3410-oliver-antic-->

[2] <http://beta.rs/vesti/politika-ve>

[3] <http://www.danas.rs/danasrs/politika/ aleksandar vucic>